

בס"ד ❖ שב"ק פרשת האזינו ❖ י"ב תשרי התשס"ח ❖ גיליון מספר 214 ❖ שנה רביעית
 יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
 לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖
 כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
 העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
 ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה - ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (לב, יב).

בידוע אין תפלתו של אדם ומחשבתו כשהוא לבדו בהתבודדות שאז אין מבטלו שום מחשבה זרה כמו שהוא עומד ומתפלל בתוך הקהל ברבים. כי אז רבות מחשבות בלב איש, לבטלו מתפלה והעצה היא, כאשר האדם יתפלל ברבים שידמה במחשבתו שאין שום אדם רואה אותו רק הקב"ה לבדו, והוא מדבק עצמו בהשי"ת ב"ה. אז יצלל ממחשבות זרות.

זה הפירוש "ה' בדד ינחנו" - היינו שאם מחובר רק בהשי"ת לבדו, ואף שמתפלל בתוך רבים הרי נדמה בדעתו שאין שום אדם רואה אותו רק הקב"ה לבדו. "ואין עמו אל נכר" כמאמר חז"ל (שבת קה.), "לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר" - איזהו אל זר שיש בגופו של אדם, הוי אומר זה יצר הרע ע"כ.

ואמר האדמו"ר זיע"א הוא שרמז הפסוק "האזינו השמים, ואדברה", היינו שאם שם האדם את פיו וליבו שווים ל"שמיים" אזי "ואדברה בעדותיך נגד מלכים ולא אבוש", וכדברי הרמ"א "ולא יתיביש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת ה' יתברך (טור). גם בהצנע לכת ("מורה נבוכים" ח"ג, פנ"ב), "ובש'כבו על משכבו ידע לפני מי הוא שוכב". וכדברי ה"פסקי תשובות" (סי' א', אות ד', עמ' ג - ד) "קישור וחיבור בין שני הוראות אלו, כי אימתי לא יתבושש מפני בני אדם ולא יחשוש למיחזי כיוהרא ולהתנשאות וכדו', כשעושה כמו כן גם כשהוא בהצנע לכת באין רואים, שבזה הוכחה שתורתו ועבודתו באמת ובאמונה וכמובא ב"תולדות יעקב יוסף" (פרשת כי תצא) בשם רבו הבעש"ט זי"ע, הובאו דבריו בספר הבעש"ט על התורה (תחילת פרשת במדבר).

והוא הרמז בהמשך הפסוק "ותשמע הארץ, אמרי פי" שפיו וליבו שווים, "תמים תהיה עם הוי"ה אלהיך", הרי גם הארציות, אלו המביטים על האדם ומחשבים מעשיו, יראו בודאי כי "אמרי פי" הם לשם שמיים ולא להתנשאות חלילה. הנה כאשר יתחברו להם השמיים והארץ בליבו ובשפתיו, ממילא יהיה זה לשם שמיים, ודבריו יהיו נשמעים למעלה ולמטה, וכמאמר הגמרא "כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים". (ברכות, דף ו ע"ב)

הנה עומדים אנו בין יום הכיפורים לזמן שמחתנו, חג הסוכות הבא עלינו לטובה, חג בו נחסה בצל השכינה האמונה ובצילם של שבעת האושפיזין, מלאי מצוות כרימון, מצוות התשובה, ומצוות השמחה, ובודאי בלא התנשאות ויוהרה נוכל לכנוס עצמנו בצילא דמהימנותא כשפינו וליבנו שווים בשירה וזמרה והודיה לאל עליון עושה שמיים וארץ.

מאורות בית אבות

ימצאהו בארץ מדבר וגו'

לכאורה מה אמר בארץ, הוי ליה למימר ימצאהו במדבר?

ונראה שמרמזו שעל ידי כוח התורה של משה רבנו עליו השלום, המשיך קדושת ארץ ישראל ובית המקדש למדבר.

ועל ידי זה נעשה מהמדבר ארץ ישראל, וזה דבר נפלא.

מאורות היכל הברכה למהרי"א

הרנינו גויים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו וגו'.

יקום דין מלא, יקם דיהושע עד יקום אויביו, חסר.

ששם לא היה נקמה שלימה בבירור כל הנשמות, אבל בכאן מיירי, לעתיד שמלך המשיח אות אמת.

יקם כל החיות ונהירו מן הקליפות.

מאורות הסיפור החסידי -

גזלן בעיצומו של יום הכיפורים

סיפר הגאון רבי אליעזר שולביץ זצ"ל, מצעירי תלמידיו של הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל.

באחרית ימיו, נהג רבי ישראל לנסוע לגרמניה, בכדי לפעול שם גדולות ונצורות בקרב הציבור היהודי, מקום בו פגעה ההשכלה והריפורמה באופן הרסני.

שנה אחת, נסעו שניהם - רבי ישראל ותלמידו רבי אליעזר - ועשו את יום הכיפורים בעיר ברלין. בית הכנסת שקבעו בו את תפילתם, מן הגדולים שבעיר היה. דלתותיו הרחבות, נשארו פתוחות בכל משך התפילה, לעבר הגן שהקיף את כל הבנין, כדי להקל על המתענים באויר צח שיחדור לתוכו.

לפני תפילת מנחה - נעילה, הוצרך רבי אליעזר לצאת. כאשר חזר, מצא את הציבור עומד בתפלת העמידה. הוא לא רצה להיחזק בין הקהל להגיע למקומו, ולכן נשאר עומד בפתח, והתחיל בתפילת הלחש.

תוך שהוא עומד בתפילתו בעינים עצומות, שומע רבי אליעזר לפתע, כיצד רבי ישראל - רבו לוחש לו באזנו: גזלן! בעיצומו של יום הכיפורים, הנך עומד וגוזל את הרבים! הלא הדלתות פתוחות לטובת הקהל, להתאוורר ולהתרענן, ובעמך בפתח מונע אתה מהם את הטובה!

הבין רבי אליעזר שאסור לו להמשיך כאן בתפילתו, ונאלץ לזוז ממקומו באמצע תפילת העמידה, לאחת מפינות בית הכנסת. עד כדי כך, הגיע גודל דקדוקו של רבי ישראל, בעינים שבין אדם לחברו!